

MERCÈ BURJATS I CATEURA 100 anys de vida

Per Albert Torrent

Poques són les persones que arriben als 100 anys i aprofitant l'avinentesa hem aprofitat per parlar amb la Mercè Burjats i Cateura, que els ha fet recentment, perquè ens expliqui les seves vivències. Desgraciadament l'edat passa males jugades i li falla una mica la memòria però podem reconstruir una mica la seva vida amb l'ajuda de la filla, l'Àngela.

La Mercè ens explica que va néixer el 2 de març de 1908. Va viure els primers anys de la seva vida a Can Gelabert del Bosc de Caldes però al cap de poc temps va anar a Can Mates, a Sant Andreu. Era la petita de 5 germans i explica que així com la germana gran podia anar a Cassà de la Selva a fer costura, a ella li va tocar fer les feines de pagès. Explica com se n'anava de l'escola mitja hora abans per arribar a casa, preparar el menjar de les vaques. Només així els pares li deixaven anar a escola a la tarda. Quan arribava l'hora, les amigues l'anaven a buscar però sovint la deixaven acabant de fer la feina. Ella les atrapava tot corrent. En 3 anys d'escola va aprendre a llegir a sumar i a restar. Segons sembla, era molt espavilada i tenia ganes d'aprendre coses.

La Mercè va viure amb un dels seus germans, en Salvador a Caldes fins que es va casar amb en Florencio Masllorrens i Martí i es van traslladar al carrer de les Roques i, posteriorment, a la carretera de Llagostera. Els anys de postguerra van ser difícils ja que en Florencio feia de paleta i la Mercè s'aixecava de matinada per anar a fer bugada

als safaretjos. Rentava la roba per encàrrec i feia feines domèstiques a cases. A les penúries de l'època s'hi va afegir que la filla, la Maria Àngels, va estar malalta els primers 9 anys i els pares van fer un sobreesforç per tenir-ne cura i per pagar els costos de les medicines.

Més endavant, la família es va fer càrrec d'un bar traspassat, Cal Senglar, que estava en el carrer Major i al cap de 8 o 10 anys van obrir un altre bar, Can Floris, a prop de la plaça petita, després de fer-ne ells mateixos les reformes pertinents ja que el lloc era una quadra. Un cop retirats van anar a viure a la plaça de l'ermita de Sant Grau fins que el marit va emmalaltir. Llavors va anar a viure a casa d'un dels fills, en Lluís. Més recentment va traslladar-se a casa de la filla, la Maria Àngels, que és on viu actualment.

Després de tants anys de sacrificis a la Mercè li ha arribat l'hora de descansar. Explica que s'aixeca quan està cansada d'estar al llit, normalment cap a les 9 o les 10 i de vegades se'n va a l'esplai a jugar a la brisca amb les amigues de tota la vida i pren alguna cosa: "No puc pas anar-hi sense prendre res!", diu.

La Mercè està satisfeta de la vida que porta: "ningú no viu tant bé com jo. Tinc una filla que fa tot el que li demano (tot i que tampoc no li demano gaire coses) i ara tinc la recompensa de tants anys de treball". Reconeix amb ironia que estaria més satisfeta amb 40 anys però afirma que "per tenir 100 anys, Déu n'hi do el goig que faig!". I explica que "la vida es viu només un cop i que s'ha d'aprofitar!". Sobre el secret de viure tants anys, la seva teoria és que "el treball deu ser salut perquè jo ho he fet molt, de treballar". Preneu-ne nota doncs si voleu viure tants anys!

La filla, la Rosa, ens explica que la Mercè sempre ha estat molt orgullosa i sempre que ha pogut fer les coses no s'ha deixat ajudar. El que sí comprova és que és molt presumida perquè quan li dic de fer-li una foto, la primera reacció és de dir que no, que no va prou arreglada i la segona és pentinar-se i posar-se bé per la càmera. La Maria Àngels ens explica que s'empolaina i es renta les dents després de cada àpat i que fins fa ben poc anava amb sabates de taló.

Endarrera queden 3 fills, 7 néts i 13 besnéts i una consciència ben tranquil·la ja que em repeteix una cosa que no sé si és capaç de dir gaire gent: "no em penedeixo de res del que he fet. He tingut una vida normal i ningú no pot dir que hagi fet mal a ningú".

Per molts anys doncs, Mercè!